

Sygn. akt I C 710/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2020 r. w G. sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W. przeciwko K. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. B. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwoty:

- a. 32.055,59 zł (trzydzieści dwa tysiące pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 28 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- b. 1.445,32 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści pięć złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- c. 1.031,07 zł (jeden tysiąc trzydzieści jeden złotych siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- d. 16,96 zł (szesnaście złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy);

II. zasądza od pozwanej K. B. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 436,92 zł (czterysta trzydzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 710/19**

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko K. B., domagając się zasądzenia od niej kwoty 34.548,94 zł oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynikało z umowy o kredyt nr (...) z dnia 28 stycznia 2016 roku. Wobec niewywiązywania się z zaciągniętego zobowiązania pozwana wezwana została do spłaty zadłużenia wraz z możliwością restrukturyzacji zadłużenia stosownie do art. 75c Prawa bankowego. Następnie umowa została wypowiedziana. Na zadłużenie pozwanej składały się kwoty:

- 32.055,59 zł – należność główna z tytułu niespłaconego kapitału,
- 1.445,32 zł – odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 8,95 % od dnia 02 lipca 2018 roku do dnia 17 grudnia 2018 roku,
- 1.031,17 zł – odsetki za opóźnienie w wysokości 14,00 % od dnia 02 lipca 2018 roku do dnia 27 lutego 2018 roku,
- 16,96 zł – opłaty i prowizje.

(pозew – k. 4-6)

Nakazem zapłaty z dnia 20 marca 2019 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 394007/19 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 7)

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zwrotu kosztów procesu, zaprzeczając wszelkim twierdzeniom powoda.

Zdaniem pozwanej wypowiedzenie umowy nie było skuteczne, ponieważ złożyła ona wniosek o restrukturyzację i nie został on prawidłowo przeanalizowany.

Ponadto pozwana dodała, że padła ofiarą nieuczciwego doradcy kredytowego D. Z., która namówiła pozwaną do zawarcia m.in. umowy objętej pozwem, a następnie zabrała wypłacone przez bank pieniądze.

(sprzeciw – k. 79-81)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 28 stycznia 2016 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwaną K. B. umowę kredytu ratalnego nr (...) na kwotę 41.213,94 zł na okres 96 miesięcy. Koszty kredytu objęły: prowizję banku (6.470,60 zł), odsetki (16.677,92 zł), ubezpieczenie (6.561,25 zł) oraz prowizję pośrednika kredytowego (6.182,09 zł). Kredyt przeznaczony był na cele konsumpcyjne. Przy zawieraniu umowy pośredniczył doradca kredytowy J. M. z (...) Konsorcjum (...) we W..

(dowód: umowa nr (...) – k. 19-21v., potwierdzenia złożenia dyspozycji przelewów – k. 68-71, przelew – k. 72)

Dnia 14 czerwca 2016 roku strony umowy zawarły aneks zgodnie z którym ustaliły zabezpieczenie kredytu w formie wskazania banku jako uprawnionego do otrzymania świadczenia z tytułu zgonu, przewidzianego w umowie ubezpieczenia.

(dowód: aneks – k. 23)

Wobec braku realizacji postanowień umowy przez pozwaną, powód pismem z dnia 12 września 2018 roku wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 1.837,95 zł w terminie 14 dni roboczych pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Wzywający pouczył pozwaną o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

(dowód: wezwanie z dnia 12.09.2018r. – k. 24 wraz dowodem nadania – k. 25-25v.)

Pismem z dnia 15 października 2018 roku powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu. Oświadczenie o wypowiedzeniu nie zostało odebrane przez pozwaną (data I awizo – 22 października 2018 roku, zwrot przesyłki – 06 listopada 2018 roku).

(wypowiedzenie z dnia 15.10.2018r. – k. 26 wraz z niepodjętą przesyłką – k. 27-27v.)

Pismem z dnia 17 grudnia 2018 roku powód wezwał pozwaną do spłaty zaległości.

(dowód: wezwanie z dnia 17.12.2018r. – k. 28)

Na dzień 27 lutego 2019 roku zadłużenie pozwanej wynosiło 32.055,59 zł, w tym kapitał główny – 32.055,59 zł, odsetki umowne od dnia 02 lipca 2018 roku do dnia 17 grudnia 2018 roku – 1.445,32 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 02 lipca 2018 roku do dnia 27 lutego 2019 roku – 1.031,07 zł, opłaty i prowizje – 16,96 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku – k. 17)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. W ocenie Sądu wszystkie dokumenty przedłożone przez powoda stanowią wiarygodne dowody zarówno na okoliczność istnienia zobowiązania z tytułu kredytu, jak i jego wysokości. Zważyć należy, iż powód do akt niniejszej sprawy złożył kopię umowy kredytowej, zaś pozwana nie kwestionowała, że podpis widniejący na tym dokumencie należy do niej. Stąd nie było żadnych podstaw, by kwestionować autentyczność tego dokumentu i istnienie stosunku prawnego łączącego obie strony. Zdaniem Sądu nie ma też podstaw do kwestionowania mocy dowodowej dokumentów bankowych, w tym wyciągu z ksiąg bankowych. Co prawda – w myśl art. 95 ust. 1a Prawa bankowego – wskazane dokumenty w postępowaniu cywilnym mają walor dokumentów prywatnych, niemniej Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, pozwalających na stwierdzenie, że treść przedłożonych dokumentów prywatnych jest niezgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dokumenty prywatne tworzą spójny obraz umowy stron i jej wykonania, jednoznacznie wynika z nich fakt zaciągnięcia zobowiązania kredytowego przez pozwaną, jak też wysokość zadłużenia. W konsekwencji, w oparciu o przepis art. 233 § 1 k.p.c., Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom dołączonym do pozwu i oparł na nich ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U.2015.128 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W świetle przywołanego przepisu obowiązkiem kredytobiorcy jest zwrot kredytu na zasadach określonych w umowie.

Zważyć należy, iż pozwana kwestionowała skuteczność wypowiedzenia, twierdząc, że złożony przez nią wniosek o restrukturyzację zadłużenia nie został prawidłowo przeanalizowany.

Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.). Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., sygn. I CR 79/82, LEX nr 8416, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 września 2010 roku, sygn. I ACa 572/10, LEX nr 756665).

Pozwana powołując się na fakty związane ze złożeniem wniosku o restrukturyzację kredytu – wobec odwrócenia ciężaru dowodu – winna udowodnić wskazany fakt, czemu – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – nie sprostała. Nie wystarczą bowiem gołosłowne twierdzenia pozwanej co do złożenia i nieprawidłowego przeanalizowania wniosku o restrukturyzację. Sądowi z urzędu wiadomo, że pozwana w podobnych sprawach składała tożsamy zarzut, wskazując, że nie zachowała żadnego z wielu wniosków o restrukturyzację. Ze sprzeciwu nie wynika nawet, czy wniosek o restrukturyzację został rozpatrzony i pozwana składa w tym zakresie zarzut, czy też w ogóle nie został on rozpatrzony. Pozwana w odniesieniu do wniosku posłużyła się bowiem twierdzeniem: „(...) nie został prawidłowo przeanalizowany (...)”. Poza tym wbrew temu, co zdaje się sugerować pozwana, powodowy bank nie miał obowiązku uwzględnienia wniosku o restrukturyzację.

Zdaniem Sądu pozwana nie wykazała również, aby zawarta umowa pożyczki dotknięta była nieważnością z powodu błędu. Przede wszystkim pozwana nie uprawdopodobniła nawet, aby w zawarciu umowy kredytowej nr (...) brała udział doradca kredytowy D. Z.. Pozwana nie starała się nawet uchylić od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, a zamiast tego kilka miesięcy po zawarciu umowy zawarła aneks do umowy, co sugeruje, że nie kwestionowała skuteczności zawartej umowy. Abstrahując od powyższych okoliczności, strony pozwanej nie zwalnia z zobowiązania wobec powodowego banku ewentualny fakt rozporządzenia środkami pieniężnymi pochodzącymi z udzielonego

kredytu w sposób inny niż strona pozwana zakładała. Zresztą w § 15 umowy kredytu wskazano, że kwota kredytu zostanie wypłacona na rachunek wskazany przez pozwaną i przez nią prowadzony. Pozwana nie przedłożyła historii swojego rachunku bankowego, z którego wynikałoby, że nie otrzymała kwoty kredytu lub aby kwota kredytu została przekazana na inny rachunek, w szczególności rzekomo D. Z..

Strona pozwana nie kwestionowała wysokości zadłużenia. Nie poddawała nawet w wątpliwość, aby dokonała wpłat, które nie zostały uwzględnione przez powoda w ostatecznym rozliczeniu. W pozostałym zakresie postawa pozwanej pozostała bierna i nie kwestionowała ona ani twierdzeń powoda ani dowodów przedłożonych przez niego na ich poparcie.

Wobec skutecznego wypowiedzenia umowy – o czym mowa była powyżej – po upływie okresu wypowiedzenia pozwana jako kredytobiorca była zobowiązana do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami od zadłużenia przeterminowanego. Z przedłożonego i niekwestionowanego wyciągu z ksiąg bankowych wynika dokładnie, jaka była wysokość zaległego kapitału, od jakiej daty i na jakiej podstawie powód naliczał odsetki oraz naliczył opłaty i prowizje. Wobec powyższego Sąd uznał, iż powód wykazał wysokość roszczenia.

Wobec powyższego Sąd uznał, że powód wykazał roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości i w związku z tym na mocy art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe zasądził od pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 34.548,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 32.055,59 zł (tj. niespłaconego kapitału) od dnia 28 lutego 2019 roku do dnia zapłaty – zgodnie z § 7 umowy kredytu nr (...), a także odsetki ustawowe za opóźnienie od łącznej kwoty 2.476,39 zł od dnia 01 marca 2019 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy proces pozwanej na rzecz powoda kwotę 436,92 zł, na którą składa się opłata sądowa od pozwu (432 zł) oraz koszt poświadczenia notarialnego (4,92 zł).